

2820

XII. évf. 2. sz.
Timișoara, 1934 január hó 10

KAVIAR
A MODERN ÉMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf., Magyarországon 1 Pengő

„KAVIAR”
Könyv- és Lapkiadóvállalat
TIMIȘOARA. 2.

WALTRICH
női és férfi fodrász
Timisoara, Gyárváros, Fő ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, víz hullám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás
Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

Link Gyula

fogászati műterme
Timisoara, Szt. György tér
Arany Szarvas épület (28)

Ha
hirdetni

óhajt, akkor Ön jár a legjobban,
ha hirdetését lapunknak feladja.

BOSZÁK ALBERT
műköszörüs. Temesvár IV. Bem u. 30
Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszörülését. — Solingeni acél-
árak raktáron (30)

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE“ divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

(4)

Brummerton-Boy

Telefon 17-24

Timisoara I. Str. Mercy 1.

Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vízum iroda

Állandó kurirszolgálat

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vaggonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timisoara Józsefváros, Hu. yady-ut 33
Telefon 326. 52

Alkalmi

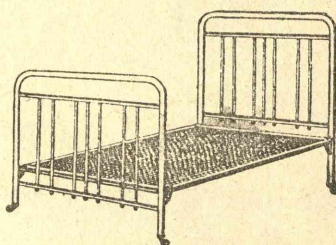
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoni

órás és ékszerész
Timisoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Dolly krém
puder
szeplővíz

Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza
Timisoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

**Sodronymatracok,
vas és rézbutorok**

valamint gyermek és kerti asztalok, székek, padok,
mosdók, összecsukható ágyak erősen redukált
árakban: 40

Bozsák M. és Fia
R. T., Timisoara Tel.: 3-88

Eladási hely: Gyárváros, Alsó Árok ucca 10.
Árlap ingyen. Nagy készletek, olcsó árak

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásról

Timisoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timisoara IV Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

Timisoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

MAJTHÉNYI KÁROLY vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gáz-
kályhajavitást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timisoara, Gyárváros

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54**Hirdetési tarifa:**Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Csehszlovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

A defloráció és a nászéjszaka

Irla : Dr. Feldmann Sándor, ideg orvos

II.

A defloráció a nők többségének nem okoz élvezetet. Nemcsak az elszenvedett fájdalom akadályozza ezt meg, hanem neurótikus momentumokon kívül főleg az, hogy a nő lelkében ekkor oly komplikált és sokoldalú folyamatok zajlanak le, hogy nincsen pszichikai érzése a valószínűleg jelenlevő kéjérzés percipiálásra. Csak ha a koitusok már gyakoribbak lettek, a nő a deflorációval és a koitussal velejáró lelki problémákat elintézte, az aktushoz hozzásimult, csak akkor válik számára kéjessé és így kíváncsossá. Ez nemcsak abban mutatkozik, hogy a koitust a megfelelő kellemes érzések kísérik, hanem olyformán is, hogy a nő testileg és lelkileg igen intenzíven, mondhatnók aktívan részt vesz benne. Az élettani folyamatok egy ilyen egészséges nőnél a koitus alatt a genitálékban igen kiterjedtek. A vagina falai tónusos kontrakcióba kerülnek. A méh az orgazmus alatt rövidebb, szélesebb és puhább lesz, a medencében

mélyebbre száll alá, a nyílása periódikusan csukódik és zárul.

Természetes, hogy mikor ennyi feltétel sikeres elintézését nyer, annyi akadály legyőzetik és egy hosszú fejlődés folyamán létrejött vághalmaz levezetést talál, ez a legteljesebb boldogság érzésével kell hogy járjon. Ez az arcon is kifejeződik: az arcon a boldogság kifejezése, a szemek fénylők és nagyobbak, az arc frissebb és szebb lesz, a ráncok elsimulnak, a nő egész lényé megfiatalodik.

Az orgazmus alkalmával a nő is váladékot produkál. Ez egy viszkózus, nyákszerű majdnem szagtalan anyag. Ez az anyag sokszor csak bevonja a hüvelyt, de megtörténhet, hogy sugárszerűen lövelltetik ki. Az egészséges nő az orgazmus alkalmával mindig produkál valami váladékot. Nézetem szerint ennek hiánya feltétlenül valamelyes zavart jelent.

A leírtakból láthatjuk, hogy melyek lehetnek azok a feltételek, melyek mellett a nő

testi és lelki hozzájárulása a legbiztosabban megtörténik. Bár ez igen egyéni lehet, általában azt mondhatjuk, hogy mihelyt a tilos szerepel benne, a nő morálisan huzódzik tőle. Kivételt képezhet a legénynőnek (La garconne) az a típusa, amely a koitust is feltétlen felvette a programjába. A nem ide tartozó leányok jórésze nem is azért veszt el a szüzességét, mert a koitusra feltétlen szüksége van, hanem változott helyzeténél fogva a férfiak csak akkor tartják fenn a nexust velük, ha ebben a tekintetben is engedékenyek. Ezek a leányok nem is a koitust keresik, élvezetben kevés a részük, de szívesen adják magukat oda annak a férfinak, aki zord, keserves életükbe figyelmességével, udvariasságával, ajándékokkal némi fényt és derűt hoz. De a fantáziában ők is arra áhítoznak, amire minden nő, talán sokan csak tudattalanul: azt a férfit megtalálni, akihez erős szálakkal odakössék magukat, akikkel ne hálából történjék a koitus, hanem a

szerelemért és esetleg az utódokért. A házasságon kívüli koitusra gyakori motivum a bosszu, a szülők szigora és az a nemtörődömség, mellyel a szülők a leány értelmi világát kísérik. Így természetesen, hogy sok leány az első jó szóra elveszti a fejét és megteszi azt, amit más-keppen talán nem is tenne meg. De nem szabad figyelmen kívül hagyni az érett leányok azon nagy tömegét, akik az önmegtartóztatás alatt végtelenül sokat szenvednek. Akiket már az onánia nem elégít ki, a reális és normális koitusra áhitoznak, de a külső körülmények, valamint a morál hallatlanul erős befolyása révén azt maguktól megtagadni kénytelenek. Ezek a deflorációtól már nem félnek, azt lelkileg már rég elintézték és jó, ha a sok izgalom fizikailag vagy lelkileg nem töri meg őket annyira, hogy amikor mégis lehetővé válik számukra a nemi élet, hogy akkor már nem tudnak vele mit csinálni.

A leányok egy neurótikus típusa rettegve gondol még a legális nászéjszaka keretében elvégzendő deflorációra is. A gyakorlatomból ebből a típusból négy példával akarok szolgálni. Az analízisükből csak azokat a részleteket közölhetem ezen a helyen, melyek tárgyunk szempontjából fontossággal bírnak. Első ez-irányban említendő betegünk egy 25 éves hivatalnoknő, aki évek óta írásiszonyban szenved, mely hirtelen akkor lépett fel, mikor a főnöke megsértette. A nagyon bonyolult analízisből bennünket csak a beteg nemi viselkedése érdekel. A férfiak igen intenzíven érdekelték, de csak nagyon komoly, rendesen nálánál jóval idősebb emberek. De genitális

nexusba még álmaiban sem lépett férfiakkal. Kéjérzése álmaiban csak egy perverz ténykedés keretében mutatkozott: egy kisleány genitálóját vizsgálja, nyomkodja és erre óriási kéjérzése van. Az analízis folyamán ellenállásaj engedtek és a férfi-genitálé erősen ingerelte. Sőt ezt elképzelve, onániát is üzött. Az onánia többnyire a hüvelyben történt és úgy látszik, az évek folyamán ezzel a hymen szét is ronsolta. Később ez a fantáziánélküli onánia helyett adott egy fantáziával színezett onániának: a penis vagy a koitus elképzelésével. Azt már el tudta képzelni, hogy ő egy férfi ölében ülve annak ergált penisét érezze és hogy ez kellemes lehetne. De már iszonyattal töltötte el, hogy a férfi az ő érzéseiről tudjon, vagy hogy ő a penist lássa és a meztelen testén érezze. A koitus gondolata pedig direkte borzalommal töltötte el. Nem tudta elképzelni sem, hogy egy olyan komoly férfi (mert ő csak ilyet tudna szeretni) ilyen „disznóságot” kövessen el. A koitust még legális keretben sem tudta elfogadni. Ugy érezte, hogy

meg kellene hálnia. A penist a felnőtt embernél undorító-nak, csúnyának, erigált állapotban pedig félelmetesnek és halált okozónak érezte. Kétségbe volt esve, hogy ő ilyen és hihetetlennek tűnt neki, hogy leányok férjhez mernek menni, mikor tudják, hogy a nászéjszakán mi vár rájuk.

Egy másik beteg, kit egy terhességi neurózis kényszerítette a kezelésre, a nászéjszakáján nagyon csalódott. Gátlásai ez estére némileg felengedtek és remélte, hogy titkos kéjvagyának legalább egy kis töredéke ki lesz elégítve. Amint férje közeledett hozzá, a félelemtől és az izgalomtól reszkelett. A gyengéd és finomérzésű férj nem akart erőszakos lenni és halasztotta a dolgot. Ő azonban csalódott, mert az erőszak után vágyódott. Sirt és gyűlöletet érzett a férje ellen. Mikor később a defloráció mégis megtörtént, ekkor egy ideig hideg maradt. Ugyanis ekkor már egy fantáziával segített magán. A koitus alatt sadisztikus szituációk elképzelésével izgatta magát. (Tény, hogy nagyon sok férj tapintatlan és ügyetlen az asszony első birtokbavételénél. De mentségükre legyen mondván, hogy elvégre a nők neurótikus motivumait nem ismerhetik. A legtöbb nő pedig hallgat és azt szeretné, ha a férfi önmagától jutna erre reá.)

A férfiak nászéjszakán váratlan kellemetlenségeknek lehetnek kitéve. Tudomásom van egy eset-

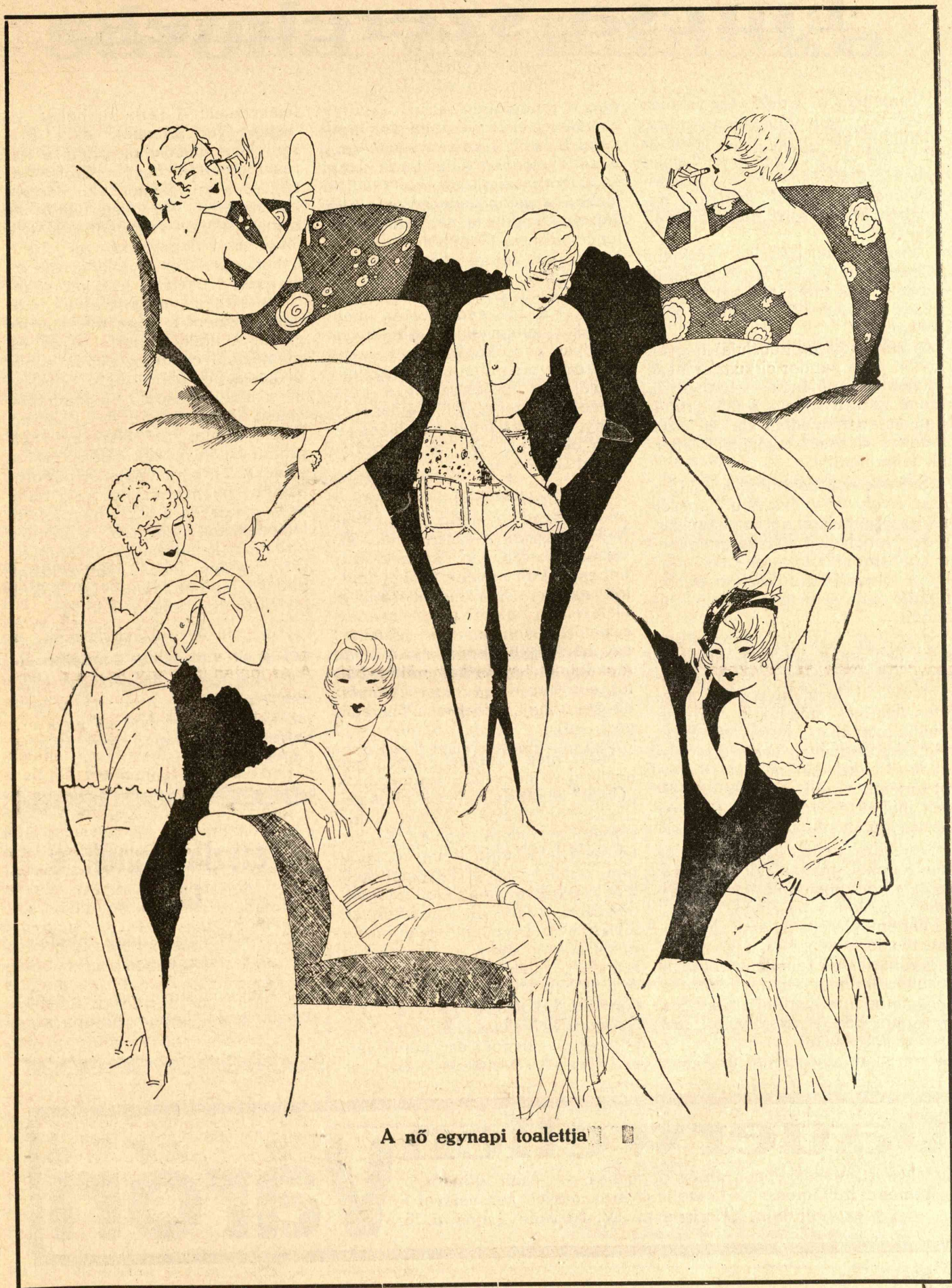
Ez a hely a Mia Krém számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.

Szörme

bőrkabát, selyem festését, valamint öltönyök tisztítását jutányosan garancia mellett vállalja

F. Gutjahr kémiai intézete, Gyárváros
Rékási ut 5. sz. és a fiók: Józsefváros Hunyadi u. 2.

A nő egy napi toaletija ■ ■

Furcsa szerelmek

Irla: „OREST”

Szerettem a vidéki tánciskolát, amelyben tangóléptekben hozzá-simultam kislányok meleg testéhez és a kis vendégfogadót, ahol ismeretlenül üldögéltem és a korcsmárosnénak szöktetést ígértem, miközben kezem forró husu combján pihent.

Szerettem az őszi liget vérfoltos faleveleit és az elhagyott szélmal-mokat, ahol majd egyszer végzek azzal a nővel, kit legjobban szerettem.

A melankólikus kocsiutat, hegyek között és a vándor-cirkusztársaság lovarművésznőjének mosolyát, amint karcsu teste a lenge ruhában buján hanyatfekszik a lova hátán és lábszárai között előfehérlik fehérmeműje.

Szerettem a harisnyát kötő idős asszonyok sirvirágszagu meséit régi szerelmeikről és a hazugságokat amelyeket egy zárdanővendéknek mondhatok el a vasuti kocsi folyosóján, miközben keblei feszülő halmát nézem iskolásbluzában...

Szerettem felvidéki városokban soha sem látott, polgári ártatlanságu, sokgyermekes nőknek szerelmet vallani, legalább egyszer meztelen testüket átölelni s hirtelen tovább utazni és havas éjszaka, néptelen, zegzugos uccán kis ablakokon bekandikálni, hogy vajon mi történik az éji mécses világítása mellett és végignézni férj és feleség bujálkodó vergődéseit...

Szerettem meleg kezeket, selymes hajakat, pikáns női neveket, kacér asszonyhangokat és kéjes simogatásokat a testemen.

Mindent szerettem, ami hazugság, illúzió, elképzelés, regény, — ha győntatóatya lehettem volna a jezsuiták templomában, mikor a leánygimnázium gyónni megy és lehallgatni üde, piros ajkáról az intim vallomásokat.

Keresett nőorvos lenni és egész

nap a rendelőben szép asszony és lánytesteket vizsgálni és lapogatni a keblük keménységét. Vagy a nőnevelésben fiatal tanár lenni és szigorúnak mutatkozni szadista lázban a növendékekkel szemben, sőt, ő... esetleg a nádpálcát megtáncoltatni az ülepükön s ha mindjárt csak a ruhán át is!

Nagy betű lenni az imádságban, amelyet a nők kedveseikért mondanak a ferencieknek. Ablaküveg, amelyen át csókot küldenek, szentképecske medaillonban szűz lány keblei közt, selyemszalag a kombinében és rejtegetett Káviár példány, amelyet fiatal titkos helyen olvasnak el, lázba boruló arccal, forró vérrel.

És mindenért hiába rajongtam, amit életemben elérni óhajtottam. Nem vigasztalt a százhet nő, aki viszontszeretett, aki képzelődéseimben kábult emlékezésbe ringatott, aki mindegyik hozott magával öleléseiben valami újat, alig megérthetőt és sohasem elfelejthetőt: egy bársonyos hangot, egy raffinált mozdulatot, egy vadul erotikus illatot, egy furcsa szót, egy gyönyöröközta sóhajt, lihegést, fogvaccást...

Hisz még százhet több volt azoknak a nőknek a száma, akik „Orest” ábrándvilágában piros karikákon hintáztak. Akiket mind szeretni szerettem volna. Akikre egyszeri látás után is úgy gondoltam, mintha csak a kezemet kellene kinyujtanom értük. Szenvedélyesen, rajongva, halántékban lüktető vérrel vettem számon a nőket a városban, — a hervatag szépeket, mielőtt elhervadnának. A nyilóban lévő tearózsákat, akik gondtalan elbizakodottsággal, rózsaszínű keblekkel, jószagu bőrrel, párnás üleppel és keletiesen elkényeztetett tekintettel néztek el

fejem felett. A zárt bimbókat és mezei vadvirágokat, akik friss szájukból másoknak adták a forrásviz gyanánt bugyborékoló kacajt és a művésznőt, aki már sokat szeretett. Az életörömtől és a kinzó kéjtől vágyóan jajgatva, torkomban dobogó szívvel jártam a korzón, mikor a nők tavasszal és nyáron áttetsző, testüket sejtető ruhákat felvették, melyek mögül átéreztem a teljes meztelenségüket. A diáklány forró bluzá és az utazónő combhoz simuló szoknyája, a kifutólány olcsó cipőcskéje, mely hasonló ingnadrágra enged következtetni, az ápolónő fehér ruhája, az elszegényedett grófnő fekete nyakkendője és a színésznő trikónadrágja, a páholyban a gyöngyházlátszóvet tartó asszonykéz és a taxi hágsójára felkapaszkodó női láb, zsidónők turbékoló kacagása és az áhítatosan meghajtó fehér nyak a szent budai templomokban: Ő, sokat foglalkoztattak engem mindig.

Am meztelenül egyformák a nők s én erre ritkán gondoltam...

De azt tudom, hogy egy várom alatt, folyóparton, amely néma kertek alatt folyik el, egyszer, bájos szerelmi mámorban, nőkért öngyilkos leszek...

Tetszik önnek e lap ?

Ugy vegye meg annak minden számát!

Mivel lapunk tartalma nemcsak szórakoztató, hanem oktató is.

Dauerwellen

világhírű Vella géppel, tartós ondulálás. — Nem göndör, hanem hullámos. — Leszállított árak mellett garanciával szalonjában, Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 6.

Várőri

Sarolta és Katinka

— Bűnös história —

A Püspökfalat-Szálló öt szobaszanya közül az egyik, a Sarolta, megsavanyodott, összeaszott aggszűz volt. Mivel nem akadt ifjú korában sem olyan vállalkozó szellemű férfit, aki hajlandó lett volna a törni ártatlanságának fehér lilomát, Sarolta alaposan utálta az embereket.

És mint a többi elszánt kolléganője, viszonyt kötött a menybéli szentekkel és azontul senkivel, semmivel sem gondolt. Ez a Sarolta egyszer egy kölyökkutyát kapott ajándékba. És mivel a kutya nem nézve a nőkhöz tartozott, elnevezte Katinkának.

Katinkának kitűnő dolga volt. Sarolta fehér, puha ágyában hált, cukros tejet evett, szóval mindene megvolt, amire csak egy jó ólból való kutyának szüksége van. Csak egy dolog nem adatott meg neki: a szabadság. Sarolta soha egy pillanatra sem engedte ki a szobából. De mivel éppen tél volt, a kutya nem is igen vágyott jó meleg puha fészkeből.

Sarolta imádta Katinkát és megígérte az égieknek, hogy épp oly jámbor és erkölcsös lényt nevel belőle, mint ő maga. És valóban a kutya már csaknem egy éves volt és még férfi tekintet nem esett rá. Pedig nagyon nehéz helyzete volt Saroltának, mert a pincérek, a szolgák, sőt maga az igazgató is lesték az alkalmat, hogy mikor rabolhatják el Saroltától a kutyát, hogy megismertessék vele az élet számtalan gyönyörét.

És amint jött a tavasz és Sarolta kinyitotta az ablakokat, Katinka is nyugtalankodni kezdett. A harmadik kerületből is meghallotta a kutyaugatást és olyankor hangosan válaszolt, idegesen ugrált és kaparta az ajtót. Főleg akkor lett nagyon türelmetlen, mikor egy Cézár nevű szép barna kutya költözött az emeletre és nyilván gonosz gondolatoktól sarkalva, sokat kóválygott. Katinka ilyenkor bodogtalanul nyöszörgött, ugrált a szobájában, de Sarolta részint imádkozott, hogy hagyják el testét a parázna gondolatok, részint hideg vízbe mártotta szegényt, hogy forrongó vérét lehűtse.

Igy hát hiába epekedett Katinka az ismeretlen Cézár után s

hasztalan akart Cézárnak segíteni az egész szállodai személyzet: nem lehettek egymáséi. Pedig már május vége felé járt és Katinka immár levelve szűzies szémémetességét, a legvilágosabb formákban követelte szerelme kielégülését. És Sarolta éppen ezért, no meg mert észrevette, hogy mindenki segíteni akarta Katinka bűnös vágyainak valóra válását, még jobban őrizte az aggszűzésre szánt kutyát.

Ámde egy júniusi estén történt valami. Az emeleten tűz ütött ki és az ijedt zavarban Sarolta egy percre nyitva hagyta az ajtaját. Ezt felhasználta az élelmes Cézár, besietett Katinkához és bevezette az élet olyan rejtelmibe, amelyről az eddig csak álmodott. Mikor ennek a szemléltető oktatásnak vége volt, Cézár épp oly diszkrétén mint jött, távozott.

Sarolta nem tudott meg semmit.

Kutyáját ezentul is csak úgy szerette, óvta, mint eddig. Egyszerre azonban észrevette, hogy a szeretett lény tunyul és elformatlanodik. Karcu termete mindinkább gömbölyödött s pajzán ugatásait lusta, fáradt mozdulatok váltották fel.

— Bizonyára beteg ez a kutya. Valamit ehetett, attól fujódott fel. Így gondolkozott és masszírozni kezdte, sőt mustárpapírral is borogatta Katinkát.

De mindez nem használt. A helyzet egyre súlyosabb lett. Egy napon hát ijedten rohant el az állatorvoshoz és sirva könyörgött

neki, hogy mentse meg a drága életét. Az állatorvos ránézett a kutyára és mosolyogva szólt:

— Kedves nagysám, a kutyának kutya baja, csupán anyai örömök előtt áll.

Sarolta elsápadt.

— Kérem, hogy meri ön rágalmazni Katinkát. Ezt kikérem magamnak. Rágalmazásért be fogom perelni!

Azzal hazarohant a kutyával és várt.

Egy éjjel különös neszre ébredt. Felcsavarta a villanyt és látta, hogy Katinka körül négy nyafogó apró kutya nyüzsög és mohón táplálkozik.

Sarolta csaknem elájult az ijedségtől. Aztán rikácsolni kezdett

— Erkölcstelen céda személy, a pokolba kerülsz!

Az eset óriási hatással volt rá. Másnap még kora délelőtt egy szép tajtékszipkát vett az egyik háziszolgának.

És azontul még sok tajtékszipkát vett más háziszolgáknak.

Egyáltalában rengeteg sok tajtékszipkát ajándékozott.

Mindenét tajtékszipkákra költötte, úgy, hogy mikor meghalt, a nyolc gyerekére alig hagyott néhány koronát.

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliumtej-krémet

Lilium-pudert

Liliumtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros

KOVACS SZAVA

Timişoara, IV. Fröbl utca 25. (Czermák ház)

Modern uri és női fodrászterem! Elsőrangú hajmunkák.

... Olcsó, polgári árak, figyelmes, pontos kiszolgálás! ...

Ha modern butort akar vásárolni

tekintse meg

Podraczky Ferenc butorüzletét

Timişoara

Coronini tér 20. Gyárvaros

A newyorki örömház

(Egy magán-detektiv naplójából)

II.

— Gyujtsa fel a villanyt, — mormogtam — vagy azt hiszi, hogy zsákba macskát akarok venni?

— Ezt a macskát bátran megveheti zsákban is, uram, — felelte a vén bestia közönséges nevetéssel — ilyen szép leány már régen nem volt ebben a házban.

Ezzel felgyújtotta a villanyt.

És ott láttam az öreg osztrák arisztokrata leányát a pamlagon fekvő egy olyan kosztümben, mely már nem is volt kosztüm. Az egész ruházata egy bő, üvegszerűen átlátszó gazeingből állt, melyen keresztül a szép leánytest minden idomát szinte meztelenül lehetett látni. Mozdulatlanul feküdt a hasán és fejét a karjai közé dugta. Ebben a helyzetben leleplezte a hátsó részeket, a hátat, a gömbölyű popót, a hullámzó csipőket, a pompás combokat és formás lábszárakat, melyek halványszürke selyemharisnyákba voltak bujtatva. Mikor a testén érezte a világosságot, szégyenkezésében kétségbeesetten felnyögött és fejét még mélyebben furta a karjai közé.

Öröndője, egy középkorú személy, közönséges, brutális vonásokkal, odament hozzá és nem valami gyöngéden felhuzta.

— Így fekszik a buta liba ma egész nap, — nevetett — és bőg!

— Majd jobb kedve lesz, ha ez az ur itt egy kicsit elszórakozik vele, — felelte a vén gonosztevő. Közben ő is sóhajtozó áldozata fölé hajolt és jóakarattal rápacsolt a popójára.

Most vagy soha! Öklöm felemelkedett és homlokra találta a tulajdonosnőt, aki egy hang nélkül összeesett. És mielőtt a másik még felfoghatta volna, hogy tulajdonképpen mi is történik, ezt is leütöttem. A következő pillanatban mindkettőnek bilincs volt a kezén és kendő a szájában.

A bárónő szinte átszellemültenült és nézte, amint a két megárat hatalmamba kerítettem. Hogy ennél az alkalommal gyöngéd meleinek szüzsies pompáját is megcsodálhattam, arra nem is gondolt.

De nem engedtem magamnak sok időt erre a nagyon is kellemes foglalkozásra.

— Előre, bárónő, — sugtam oda neki — fel tud öltözködni?

Felugrott és még mindig a legnagyobb zavarban meredt reám. Én szorosan előtte álltam és egy pillanatig felszívhattam magamba minden báját ennek az elragadó alaknak. A helyzet nem volt éppen olyan, hogy zavartalanul átadhattam volna magam ennek a gyönyörűségnek. Egy rántással letéptem magamról a hamis parókát és a felragasztott szakállt.

— Én vagyok, bárónő, Rhems főbiztos! Jöjjön! Minden pillanat drága. Később mindent elmondok önnek. De az Isten szerelmére, öltözzön fel gyorsan!

Csak most értette meg teljesen a dolgokat és égő szemérempir öntötte el az arcát és meztelen melleit.

— Nincs semmim, — sutlogta félig eszméletlenül — mindent elvettek tőlem.

— Akkor kövessen úgy, ahogy van, mielőtt ezek a besliák magukhoz térnének.

Egyszerűen felemeltem és kiszaladtam vele. Még ebben az órájában is a veszedelemnek, Priap mester vágyakozva emelkedett a magasba, mikor ezt a feleséges leánytestet a karjaimba tartottam. Két karjával — talán a menekülés fölötti végtelen boldogságában — átölelte a nyakamat és erősen hozzám simult.

Mint egy tolvaj a zsákmányával, surrantam végig a hosszú folyosón. Már láttam a lépcsőt — ekkor a számtalan szobák egyikéből egy férfi lépett ki — az a szépszemű gazember, aki megszöktette. Első pillanatra megértette, hogy mi történik és hangos káromkodással nekem rontott. En azonban mindenre elő voltam készítelve, revolverem elővillant és a fickó holtan rogyott össze.

Egy pillanatra szabad volt az út. De a lövés fellármázta az egész házat. Minden oldalról nők és férfiak rohantak elő, utóbbiak kivétel nélkül revolverrel felfegyverkezve. Lövések hangzottak, két golyó elfütyült a fülem mellett, egy harmadik a karomat surolta. Edes terhemet csak még jobban

magamhoz szorítottam, hogy fedezzem és mint egy örült ugráltam le a lépcsőn.

A lépcső lábánál már ott állt Stenfield, revolverrel a kezében.

— Hamar! — kiáltotta és fedezte a visszavonulásomat. A két legközelebbi üldözőt lelőtte, úgy, hogy a többiek rémülten futottak vissza.

A második lépcső közepén két egyenruhás szolga vetette reám magát. Egyiknek egy golyót küldtem a hasába, a másikat egész egyszerűen legurítottam.

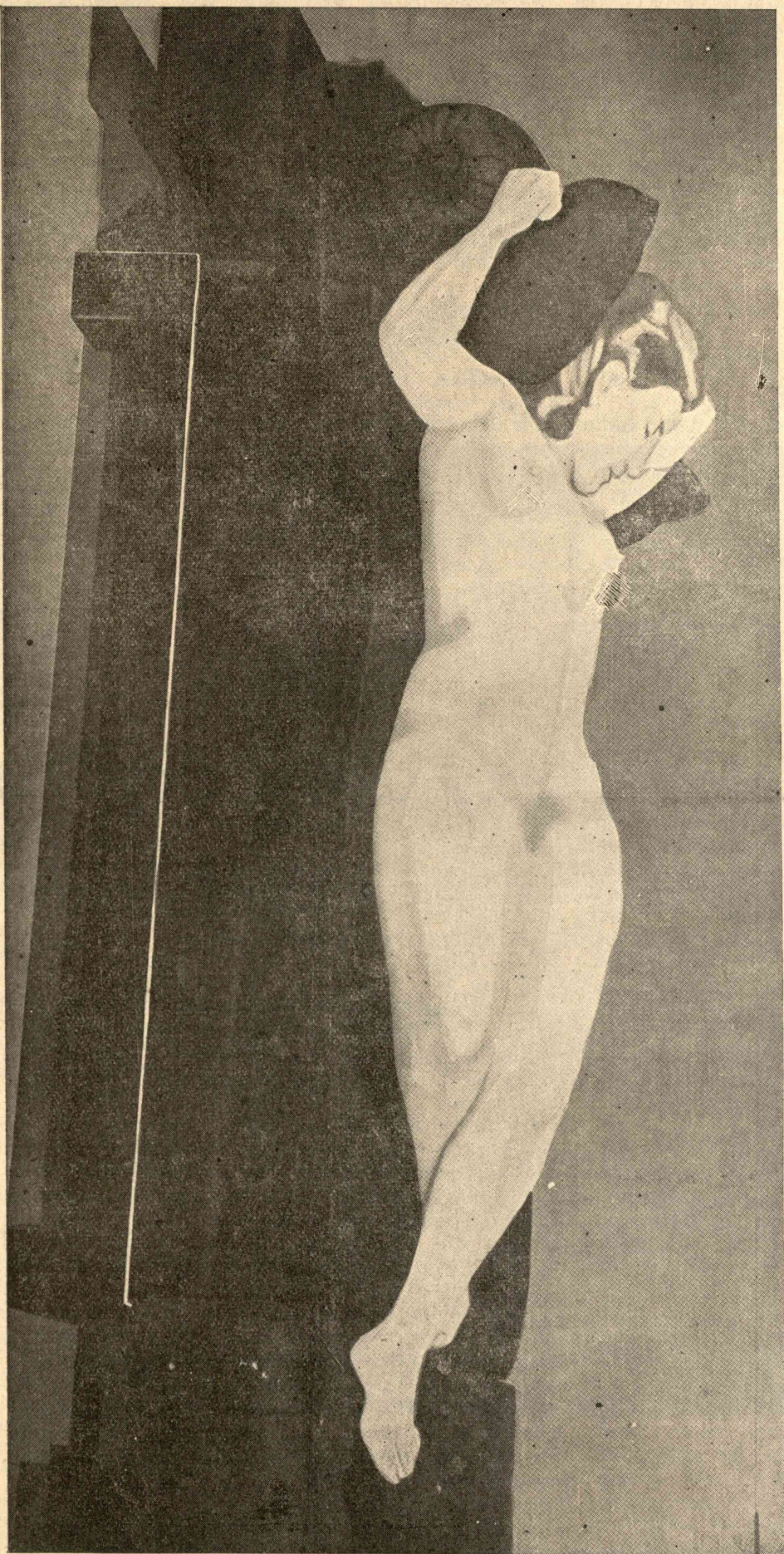
És mégsem használt volna minden bátorságunk és úgy Stenfield, mint én és a szép nő, akiért az életünket kockáztattuk, valamilyen elvesztünk volna, ha öreg barátom a véletlen, segítségünkre nem jön.

Abban a pillanatban ugyanis, mikor a lövöldözés fent megkezdődött, néhány vendég lépett a házba, úgy, hogy az ajtó nyitva állt, mikor a lépcsőről lerohantam. A portás be akarta csapni az orrom előtt, de miután az idegen urak éppen a küszöbön álltak, nem tudta szándékát végrehajtani, mert én már akkor ott voltam és revolverem agyával fejbévágtam.

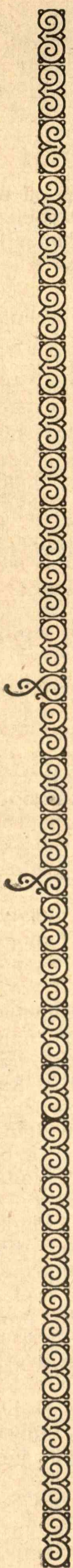
Kevés időt engedtem magamnak a bocsánatkérésre, áttörtem magam az embereken — és kint voltam az utcán. Itt várt Stenfield kocsija Beemeltem az öntudatlan leányt, Stenfield és én utána ugrottunk, a motor berregni kezdett. — R. bárónő meg volt mentve.

Husz perccel később, Stenfield nővérének pongyolájában már ezeknek az előkelően gondolkodó embereknek a körében ült és az öröm könnyeit sirta. A ház urnője a legszeretettelőbban szorgoskodott körülötte és végül ágyba fektették.

Másnap reggel az osztrák konzulátus egy hivatalnok néhány rendőr kíséretében megjelent a bordélyházban és követelte a bárónő holmijainak kiadását, valamint a Stenfield és az én bundámat, melyet a múlt esti harc alatt nem hozhattunk magunkkal. A teljesen megtört kerítőnő, akinek hozzánk hasonló rabiátus fickókkal még valószínűleg nem volt

Francia képzőművészek tárlatáról

dolga, minden szó nélkül kiadott minden! A történet nem került bele az újságokba. A bestia őrizkedett attól, hogy lármát csapjon.

Nekem két napig őriznem kellett az ágyat, mert az általános izgalomban nem is gondoltam a sebemre és ennek következtében seblázat kaptam. A bárónő egy pillanatra sem mozdult meg az oldalam mellől és mikor egyszer egyedül volt velem, nagy, barna szemei megmondták nekem, hogy szívében többet érez irántam, mint egyszerű hálát.

Elragadó teremtés volt ez az Éva bárónő. Gyöngéd és puha, emellett ábrándos, mint egy tizenéves bakfis, nem tudta elrejtetni érzelmeit, melyeket irántam táplált. Sőt környezetünk is hamarosan észrevette ezt és a fiatal Stenfield gyakran mondta nekem:

— Tudja, Rhems ur, én is csak segitettem egy kicsit és velem szemben csak — hálás! Na, sok szerencsét a visszautazáshoz.

Erre is hamarosan sor került, ez alkalommal a Cunard Linie egy gőzhajójával. Bármennyire is megszereltem a rövid idő alatt a Stenfield családot, mégis boldog voltam, mikor védencemmel a hajó fedélzetén voltunk. Most csak az envém volt egyedül és mikor szép, gyöngéd szemeibe néztem, azt mondtam magamnak, hogy nem-sokára teljesen birni fogom őt.

Hiszen nem tudtam elfelejteni azt a pillanatot, mikor vékony fátyolában előttem állt. Mindig újra és újra láttam gyöngéd melleit, a telt csipőket, a duzzadó combokat — mily gyakran tapadt a pillantásom, anélkül, hogy akartam volna, a ruhájára, mintha kincsek után kutatna, melyeket most elta kart előlem.

Mégsem mertem a kezemet ki-nyújtani utána. Tisztasága és ártatlansága két védőfal volt, melyeket minden további nélkül nem mertem megrohamozni. Lassanként igyekeztem tért nyerni és ez nem volt nehéz ennél a tapasztalatlan teremtésnél, aki még hozzá szeretett is.

Elmesélte nekem szöktetése történetét. Vőlegényét eleinte igazán szerette. De mikor rájött, hogy milyen hideg, gögös jellem, bensőleg elfordult tőle. Az eljegyzést, apjára való tekintettel, nem merle felbontani és nagyon szerencsétlennek érezte magát — mikor az amerikai megjelent az életében.

Ez olyan előkelő volt, olyan szép szemei és finom kezei voltak, a hangja úgy szólt, mint valami muzsika, mely körülfonta őt, úgy hogy végül is minden akarata megszűnt a férfi jelenlétében. Gyere velem Amerikába, légy ott a feleségem, mondta neki. Én gazdag vagyok, a kezeimen foglak hordozni. Ő védekezett és védekezett e terv ellen, de végül is megadta magát a mágikus varázsnak, mely a férfiből kiáradt. Beleegyezett a szökésbe. De alig volt a hajón, mikor különös nyugtalanság vett erőlt rajta. A férfi viselkedése, ellenszenve minden ismerettséggel szemben, rögtön feltűnt neki. Elzárta őt a többi utasok elől, mint egy foglyot és mikor egyszer emiatt felelősségre vont, durva és brutális lett.

És azután a reteneles ébredés, mikor szemben találta magát azzal a félelmetes asszonnal. Most már tudta, hogy egy leánykereskedő karmai közé került és menthetetlenül el van veszve. Ő, a gyenge, finom teremtés olyan örülni védekezett, hogy a hóhérok csak nagy fáradsággal tudtak győzedelmeskedni rajta. Bevitték abba a kis szobába, ahol én megtaláltam, ott két nőstény bestia levélközlettel és abba a jövődő foglalkozásának egyenruhájába bujtatták.

— Ej, — mesélte, még most is megborzongva — ahogy összetapogatták az egész testemet és szakszerűen az idomaimat bíralták! Elhatároztam, miután más mód ugy sem marad, hogy éhen halok és visszautasítottam minden ételmezt. Erre azzal fenyegetett meg az az öreg, rémitő megáre, akit ön leütött, hogy a legközségebb, legpiszkosabb négerének fog odadobni. Kerek tizezer dollárjába kerültem és ő nem az az asszony, aki büntetlenül meghagyja magát rabolni a pénzétől. Az első éjszaka még csak nyugalmam volt, de másnap reggel újra kezdődött a kínzás. Közölték velem, hogy este egy nagyon előkelő fiatalember fog meglátogatni. Oh, milyen közönségesen és szemérmetlenül beszéltek ezek az asszonyok! Legjobban szerettem volna meghalni a szégyentől.

És aztán képzelje el, amikor este az ajtó felnyílt és ön az asszonnal bejött! Mikor a vilányt felgyújtotta! Még sohasem látott ily engem egy férfi! Talán megfontolatlanul, rosszul és köny-

nyelműen cselekedtem, mikor megszöktem ezzel az amerikaival — de én fiatal és tapasztalatlan vagyok — ezenfelül pedig boldogtalan is voltam elhibázott eljegyzésem miatt — de ezt a sorsot még sem érdemeltem volna meg!

Akkor hallottam, ahogy ön a két asszonyt földre terítette. Hallottam zuhanásukat és rémülten felnéztem. Honnan gondolhattam volna, hogy éppen ön jön a megmentésemre... ön... akire... akire...

Megakadt és pirulva elfordult.

— Mi van önnel, báróné? Miért nem mesél tovább?

— Ah, hát már elfelejtette, hogy egyszer már kimentett egy rettenetes veszedelemből? Azt hiszi, hogy talán elfelejtettem? Mindig újra és újra látom, ahogy a megvadult lovak elé veti magát... én... én azt szeretném... bár olyan volna a vőlegényem, mint ön...

Érezte, hogy sokat mondott és még pirosabb lett. Mögéje léptem és megfogtam kis kezét. Egész testében remegett.

— És mégsem vette észre, hogy attól a pillanattól kezdve, mikor a fedélzetre lépett, a közelében voltam. Emlékszik arra az öreg urra, aki úgy nézett ki, mint egy protestáns lelkész?

— Aki szemben ült velem az asztalnál és akire az a szörnyeteg úgy rákiabált, mikor közeledni akart hozzánk? Ez... ez maga volt?

— Igen, én voltam! Láthatja, hogy nem történhetett semmi baja.

— Nem, akkor nem történhetett már semmi bajom. Akkor nem! — suttogta inkább magának, mint nekem. — Ön másodszor is kockára tette az életét miattam... megsebesült... mindent értem...

Késő este volt, mikor ez a beszélgetés lefolyt köztünk. Miután a levegő nagyon csendes és enyhe volt, még fent maradtunk a sétatfedélzeten. Teljes csend uralkodott a hajókolosszuson, mely hallgatagon szelte útját a csillagtiszta éjszakában. Az ilyen órákban gyöngék lesznek a szívek és nem fejtenek ki ellenállást a szerelemmel szemben.

Megfogtam a két kezét, melyeket nem tudott elhuzni tőlem. Szíve már engedelmeskedni kezdett.

— Bárónő, — suttogtam, — amit tettem, azért tettem, mert kötelességem volt. Nem számítok

érte semmi jutalomra. És mégis isteni jutalmat kaptam érle. Vagy azt hiszi, hogy életemben valaha is el fogom felejteni azt a pillanatot, amikor szabad volt magát úgy látnom... úgy... olyan szépek... olyan bájosnak...

— Kérem, hallgasson! Legyen irgalommal irántam!

— Miért? Hát szégyen az: szépek lenni? Hát nem isteni ajándék a szépség, mely az emberek öröme és gyönyörűségére van rendelve?

Fiatal melle pihegett, bájos kis testét remegés járta át.

— Főbiztos ur... könyörgöm önnek... én... én...

— És egy ilyen szépségnek férjhez kell mennie egy olyan grófi koronás idiótához. Ő fogja csodálni a maga isteni bájait, mint valamelyik versenylovának előnyeit és két hónap múlva megcsalja valamilyen megvásárolható kéjnével. Ha erre gondolok, elfog a düh, mint akkor, amikor magát annak a kerítőnőnek a kezei között megpillantottam. Maga olyan szép... olyan istenien szép. Éva...

Lassan visszafordult hozzám és nagy, barna szemeinek félénk, leányos pillantása az enyémet kereste. Kezeimbe vettem forró arcocskáját és forró, tüzes csókot nyomtam édes, vérpiros ajkaira. Puha, gömbölyű karjait a nyakam köré fonta és vágyakozó szüzieségének minden bensőségével adta vissza a csókomat.

— Még négy napig tart ez az álom, Éva, — mondtam halkán és csaknem szomorúan — még négy rövid nap! Akkor Southamptonba érünk, ahol az édesapja és a vőlegénye várnak bennünket. Akkor én megint csak Rhems főbiztos leszek, akit megfizetnek azért, mert önt a szegytől megszabadította. Éva... Éva... még... négy... nap!

Az édes leányka láthatóan elvesztette ellenállóképességét. A könnyek kicsordultak a szeméből és kedvesen a melleimre simult.

— Oh, ne beszéljen így... én... én... hiszen én szeretem magát!... Csaknem hangosan kiáltotta ezeket a szavakat, olyan izgatott volt.

Lépésről-lépésre huztam a kabinunk felé, mely egymás mellett volt, nem messze attól a helytől, ahol akkor álltunk. Azt hiszem, nem is vette észre, hogy az én kabinom volt az, melyet kinyitot-

tam és amely most befogadott bennünket. Bent aztán magamhoz rántottam a remegő, felindult leánykát és tüzes csókjaimmal eszméletének utolsó maradványait is elraboltam. Én magam is rettetesen fel voltam izgatva és Priap mester lángolóan emelte fel parancsoló fejét. Egv ügyes fogással rendbe kellett hoznom magamat, mert ha hozzám simul, fel téllenül éreznie kellett izgalma-

mat. Éva egy fiatal forróvérű teremtes volt, akinek egészséges érzé-

kisége ölelő férfikarok után vágyódott. És mert tudta, hogy milyen nyomoruságos életnek megy elébe a nemszeretett vőlegény oldalán, élvezni akarta azt a kevés boldogságot és üdvösséget, melyet az élet annyi szomorúság után most az ölébe dobott, élvezni akarta, mielőtt késő lett volna.

Igy alig védekezett, mikor az ágy felé toltam. De mikor rajta feküdt és én rávettem magamat, az értelem mégis felébredt benne utoljára.

(Folyt. köv.)

— Eredeti felvétel —

Két bakfis levelei a „Nagy Titok-ról”

Édes Verám!

Köszönöm megnyugtató soraidat. Tehát te is azt tartod — és látom, hogy ugyis teszel — hogyha valakit szeretünk, akkor megmutatunk neki mindent és nincs helye a titkolózásnak. Tapcsolni szerettem volna örömömben és ha itt vagy akkor, agyoncsókoltalak volna, amiért Margitnál olyan okosan viselkedtél.

De olvasd és élvezz velem együtt, mert én ugyis tudom, hogy leveleimet én sem fogom anélkül befejezni tudni, hogy a szoknyácskám alá ne nyuljak.

Édesem! Ilusod magánkívül van. Ha sokáig nem történik valami, hát beleőrülök, annyira kívánom a játékot. Amikor még együtt voltunk, akkor ott voltál te az édes kis kacsóddal és a szájaddal, ami nektek ismét megvan, de mondd, mit csinálnak én, aki mindig többet és jobbat kívántam, mint te?

Hallgasd meg, hogy mi történt azután, hogy a leveledet megkaptam.

Nagyon meleg nap lévén, levetettem a nadrágomat és helyette felvettem egy igen magasszáru harisnyát és így mentem ki a kertbe. Lábamon a Pista kedvenc cipője volt, mert már annyira vagyunk, hogy ezt is bevallotta. Magammal vittem egy könyvet, hogy ne gyaníthasson semmit, mert egy inasnak még sem kell tudnia, hogy min töri a fejét gazdájának 14 éves kis leánya, a kertünknek a bokrosabb helye felé tartottam, ahol a kis gipsztörpék állnak. Ezeknek egy kis domb van csinálva homokból, körülöttük pedig zöld pázsit. Odatültem közzéjük, de előbb gondoskodtam róla, hogy Pista észrevegye jelenlétemet.

Csak egy percig lehettem egyedül, mialatt ruhámat úgy igazítottam el, hogy ha szétteszem egy kissé a lábaimat, akkor jól alá lehessen látni.

Pista csakhamar megérkezett az uzsonnaalmákkal és én a lehető legcsábítóbb mosollyal őt is meghívtam, hogy üljön mellém. De képzeld el az ügyetlent, ahelyett, hogy alám ült volna, úgy helyezkedett el, hogy nem láthatott semmit. Én jóízűen harapdáltam az almát és úgy tettem, mintha nem is venném észre, hogy mennyire kilátszik

a lábam, pedig már jóval térden felül kint volt.

Ő folyton a lábaimat nézte és láttam, hogy egyre pirosabb és türelmetlenebb lesz az arca. Én is nagyon izgatott voltam, hiszen ha ő nem segít rajtam, akkor az egész tervem dugába dől. Végre, mintha valami megszállta volna, elkezdett lassan, észrevétlenül elém csuszni. Ő is úgy tett, mintha ez csak véletlen lett volna, de énnekem valami azt sugta, hogy ő látni szeretne valamit...

Amikor már egészen előttem volt, visszanyujtottam neki az almáskosarat. Csak egy lépésnyire volt előttem, kezeink összeérték. Itt volt az idő. Csak bátorság... most vagy soha! — gondoltam magamban.

Először keresztbe tettem a lábaimat és éreztem, mint hatol fel a hűs levegő forró combjaimon, tehát már látni lehet valamit... Aztán így maradtam és megkértem, hogy meséljen valamit. Képzeld, most mesélt először az életéből, még pedig csupa szerelmes dolgokat. Mintha megoldódott volna a nyelve és én olyan élvezettel hallgattam. Mikor pedig már jól belemelegedett a beszédbe, óvatosan felhúztam a térdeimet, aztán hátradőlve átötlettem két törpét és úgy sutítottam halkan:

— Meséljen még... ez olyan érdekes...!

Szemeimet behunytam, de csak félig, mintha ábrándoztam volna — hogy azért mindent jól láthassak — és mintha az ülésemen akartam volna változtatni, lassan szétnyitottam a lábaimat.

Édesem, ha láthattad volna akkor az arcát. A fületővéig vörös lett, az egész hatalmas teste úgy reszkelett, mint egy gyermeké és nehéz lélekzéssel kapkodott levegő után. Olyan gyönyörű volt ebben a pillanatban ez a férfi, úgy égtek a szemei, hogy szinte égették a testemet, de én bátran kiálltam a tekintetét, melyet nem tudott többé elvenni onnan.

Az volt a szerencsétlenség, hogy nemsokára arra jöttek a munkások. Hirtelen felugrottam... és ő is.

— Isten vele, Pista. Majd holnap folytatjuk, — mondtam neki és beszaladtam a lakásba.

A diványhoz siettem volna, hogy

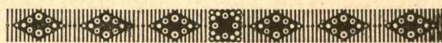
csillapítsak magamon, de azt tele rakta a szobaleány frissen vasalt ruhákkal.

Te Vera! Annyi türelmem sem volt, hogy lerakjam a ruhákat, hanem behúzódtam a sarokba, neki fordultam a falnak, égő homlokomat nekitámasztottam a falhoz tartott karomnak és felhúztam a ruhácskámat... Ilusod kétszer érkezett el a menyországba és nagyon boldog volt.

Most már ezért igazán irigyelhetsz. Kiváncsi vagyok, hogy fog holnap velem szemben viselkedni.

Ird meg azonnal a fürdéstek folytatását, képzelheted, mennyire izgatja ez a téged mindenekfelett szerető

Ilusodat.

Az arc

a lélek tükre, ép azért mindenki a legjobban ügyel arcára, hogy az mindig tiszta, szép és sima legyen. Tüntesse el májfoltjait, szeplőt, kelemetlen kiütéseit arcáról a 100 év óta bevált és használatban levő

ERNA

krémmel. Csodás hatása van a közismert Erna krémnek, pudernek és szappannak. Ne kísérletezzon, ne halassza az időt, mert minden napért kár! Válaszbélyeggel ellátott levélre diskkrét választ és utbagazítást küld a készítő:

Farmacia Schul

Timișoara II., Három-király u.

Az emberismerő

Barátommal, a nagy emberismerővel ültem a kis fürdőhely parkjában.

— Most meg fogom mondani. — szökö, hogy ezek az emberek mit csinálnak olyankor, ha otthon vannak... Tíz nő ült körülöttünk. Délután 11 óra volt. És barátom sorra vette őket:

— Az ott a sárga áttört harisnyában...

— De barátom, vágtam közbe, az nem áttört hanem — lyukas!

— Sebaj, ne zavarj! Tehát az a sárga harisnyával, fehér selyem ruhával fehér keztyűvel, ilyenkor a városban járkál, — a szabónénél, keztyűsénél, kalaposnál...

Az a fekete selyemcipő, piros ruha a Zserbónál ül. Az az idősebb főz. Az meg ott a gyerekekkel — annak nincs cselédje, csak bejárónője van, az takarít, a gyereket mosdatja...

És így tovább. Végül, — szökö barátom csallhatatlan biztossággal, — az a szöke haju, fekete szemöldökű szolid, az a legtisztességesebb. Annak nincs gyereke, a férje hivatalba jár és ő otthon kézimunkázik, — gobelin — (a szeméről látom), ki se mozdul...

Barátom elhallgatott. Én ki akartam próbálni csallhatatlanságát és megismerkedtem a tisztességes, szöke haju, fekete szemöldökűvel.

Nem ment nehezen.

— Szabad kérnem, Nagysád, máshol nincs üres hely nevem Xilofon!...

— Óh hogyné, hogyné, drágicám, csak tessék. Nevem Lili. Azt hiszem, már volt egyszer szelencsém magához!

Meghatott a nő kedves, közvetlen sége. Barátomnak valószínűleg igazas lesz.

— És ha szabad tudnom, mit szokott Nagysád ilyenkor otthon kézimunkázni? Gobelint?

Elbámult:

— Kézimunkázni? Meg van boldulva Cuci? Hisz mi ilyenkor még alszunk!

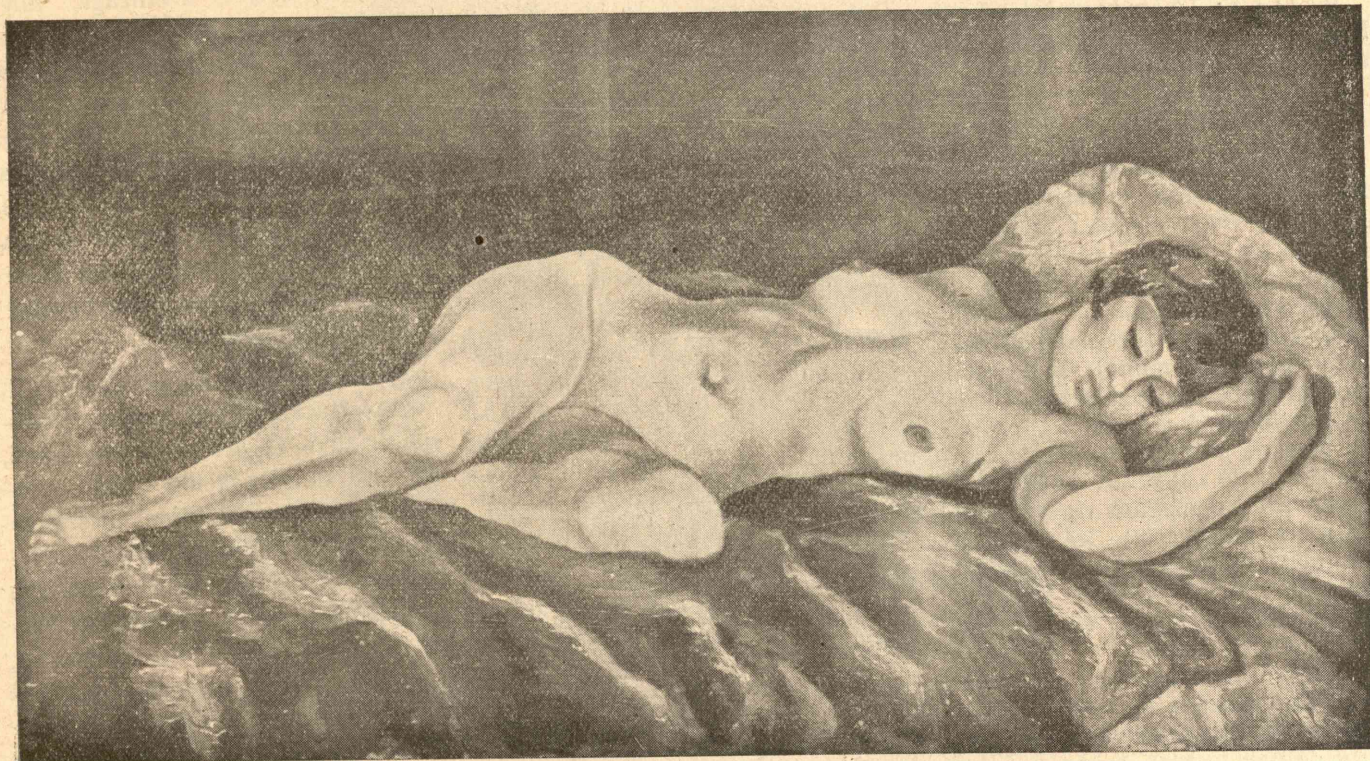
— Alszunk? hát a...

— Azaz! Nem akarok hazudni. Pénteken és kedden nem alszunk. Akkor megyünk az orvoshoz... No ja az embernek nálunk vigyázni kell az egészségére...

Egy szöke ifju ment arra. Izgatottan nézett rá. Aztán elbucsuzott:

— Pubi, most dolgom van! De még látjuk egymást. Keressen fel, Pesten, itt a névjegyem: Lili, Dugasz utca 100 b... — A cimre ügyelni, Pá!

Elment. A barátomnak úgy látszik még se volt igazas!... x.

Francia képzőművészek karácsonyi tárlatáról

Szexuális tanácsadó

VIGASZTALAN. Mi ez, amit tapasztaltam nála? — kérdi ön. — Hirtelen megváltozás? Az eredeti természet kiütözése? Hitványság? Válasz: Egyik sem. Elmúlt a szerelem.

MIVEL MAGYARÁZHATÓ A TUL KORAI MAGÓMLÉS?

A tulingerültség és az ölekezés kezdetén beálló ejakuláció gyengeségnek, neurastheniának, vagy régebbi tulságba vitt önfertőzésnek a jele. Sokszor csupán ideges tünet; egyszer előfordult és a nemi alany máskor is fél az ismétlődéstől. Ha többször fordul elő, kezelésre szorul, gyakran azonban valamilyen táp, vagy vérképző szer már megszünteti a bajt, sőt a suggestziós-kezelés sem megvetendő orvosság.

SÁNDOR. „Hogyan szerettesem meg magamat az illetővel?”

Válasz: Tőlem kérde ezt, uram? Hogy ne vitatkozzunk sokáig, én nekem se sikerült soha azzal az illetővel megszerettetni magamat, aki az én életemben volt az illető!

JÓZANSÁG. „Szabad e fiatal lánynak fiatallémberrel kettesben járni színházba, vagy moziba?”

Válasz: A világ minden nagy kulturvárosában erre a kérdésre igenel válaszoltak. Nem is beszéllek Amerikáról, ahol a két nembeli fiatalok napokra rándul ki együtt távoli erdőkbe, fürdőhelyekre. Kétségtelen, hogy a modern leány, aki nek hivatala van és megszokta a férfiakkal való állandó együttléte, nagyon jól tud magára vigyázni és a férfi is megbecsüli leánypajtása kulturáját, önállóságát. Nagyvárosban erről már nincs is vita. A baj inkább a vidéki kisvárosi élettel kapcsolatban van. Ezeken a helyeken még erősen ragaszkodnak a régi, merev szokásokhoz és nem veszik észre, hogy ez mennyi felesleges szenvedésnek lesz az okozója. Az erkölcsöt mindenki jellemében és lelkében hordja. A legszigorubb ellenőrzés sem óv meg a bollásoktól, viszont a legszabadabb levegőben is tiszta marad az, akinek ez a lény és lelki kényszernek érzi a tisztességet. És a tapasztalat azt mu-

tatja, hogy mióta a fiúk és lányok közötti érintkezés fesztelenebbé és természetesebbé vált, sokkal több az ő zinte érzékenységmentes barátság, mint amennyi azelőtt volt.

MILYEN KORBAN TÖRTÉNJÉK A HÁZASSÁG?

Mindkét félre vonatkozik: a teljes testi érettség előtt házasságot ne kössenek. Ez az érettség éghajlat és vidék szerint változik; Közép-Európában a leány teljes érettsége a huszadik évében következik be, a férfié a huszonegyedik évben. Nem tévesztendő össze azonban az érettség a nemi szervek érettségével. Tudjuk, hogy a leánynál a fejlődési folyamat a 13—14. évében kezdődik és körülbelül a 20—22. évében nyer teljes befejezést. Csak akkor képes a teljesen kifejlődött test új gyümölcsöt teremni. Éretlen gyermekek ivadékaik rendszerint satnyák és halandóságuk kétszerese az érett korban lévő szülők gyermekeinek. Súlyosan tévednek azok, akik gyenge testalkatú leányaik fejlődését korai házassággal kívánják elősegíteni. Egész természetes, ha egy bekövetkező terhesség folyamánként a fiatal test két szervezetet kénytelen táplálni, úgy ez csak az anyatest végleges kifejlődésének rovására mehet.

ROMÁNIAI LEÁNY: Nem valószínű, hogy egyszeri látás után bele szeressünk valakibe még hozzá akkor, ha az illetővel egy szót sem beszélünk. Az ilyesmire csak igen feltűnő ember képes, hiszen mit tudhatunk arról, akit csak bizonyos távolságból csodálunk meg? Még azt sem, hogy szép e, mert hiszen csak bizonyos idő után és alaposabb szemlélet után dönthetjük el, hogy mennyi a kozmetika, ruha illúziója és mi valóban a nő? Fiatal leány ha ismeretlen úriember is neki és fényképet is mellékel hozzá, bármilyen tiszteltteljes is e levél hangja nem küldhet viszont fényképet. De ha egyébként a levél szórakoztatja és az nem mozog szerelmi téren, hanem intelligens emberek gondolatának és mondanivalójának kicseréléséről van szó, úgy nincs komoly akadálya a válasznak.

MIT CSINÁLJAK? „Két férfi van az életemben...”

Válasz: Egyik sem probléma. Hallgasson a szívére és főleg hallgasson a — szüleiére. Ha ők megengedik, hogy a második urral lásák önt, akkor már rendben is van a dolog!

S. O. S. „Két éve udvarol nekem egy nagyon jó pozíciójú 28 éves fiatallémber. Nagyon szeret és én egész szívemből viszonzom az érzéseit. De végül is bevallotta, hogy nem vehet feleségül, mert szüleinek megfogadta, hogy amíg ők élnek, addig nem nősül. Engem egészen levert ez a fordulat és természetesen szakítottam vele. De azóta nem bírok magammal! Mit tegyek? Hívjam vissza?”

Válasz: Semmiesetre se hívja vissza azt az urat, aki 28 éves korában ilyen hallatlanul naiv és rossz kifogással építette meg a visszavonulás útját. El sem tudom képzelni, hogy akadjon szülő, akinek nem az az minden vágya és kívánsága, hogy a fiúk családot alapítsanak. És ha akadnának ilyen megdöbbenően önző emberek, úgy nincs az a jellemes, korrekt férfi, aki ilyen esztelen és erkölcstelen fogadalmat állna, ne szépsítsük a dolgot. Az illető ur vissza akart vonulni és maga legfeljebb megvetéssel veheti tudomásul, hogy ehhez ilyen nevetséges ürügyet választott.

MINEK ÉLEK? Kisasszonyom, itt nem panaszkodni kell, nem megadással titokban és csendben lamentálni, hanem: mindenekelőtt bizni a jövőben: vőlegény-jelöltjével összefogni és együtt küzdeni, hinni és reménykedni. Azaz: nem elfogadnia a meglevő kénytelen és rossz helyzetet, de föl sem borítani mindaddig, amíg más, jobb nincs. Erre a „más jobb”-ra kell törekedniök teljes hittel és energiával és ez a törekvés kell, hogy kitöltse az életüket addig, amíg a jelen sivár helyzetben kell robotolniuk. Ez a természetes, magától adódott észszerű utirány — többet, jobbat nem mondhatok!

K É T K I V Á N S Á G

Egy kissé élemedett koru angol író elhatározta, hogy regényt ír a dsungel életéről és személyes tapasztalatok szerzése végett hosszabb tanulmányutat tesz Afrika belsejében.

Az őserdőben barangolva egyszer egy magányos bennszülöttre akad. Beszélgetni kezd vele és megtudja tőle, hogy már harminc év óta él a vadonban teljesen egyedül és sorsával teljesen meg van elégedve.

— Na és nincs semmi kívánság? — kerdi tőle az író.

— Semmi a világon.

— Na de mégis, ha tegyük fel egy erdei manó jelenne meg és azt mondaná, hogy három kívánságát teljesítené, akkor mit kívánná?

— Három kívánságom nincs is nekem, legfeljebb kettő volna.

— És pedig?

— Szeretnék látni egy szép,

meztelen nőt és egy fehér elefántot...

— Hát öregem, — mondja az író — az egyik kívánságát máris teljesíthetem.

Ezzel egy fatörzs mögé megy, gyorsan levetkőzik és az öreg elé áll.

— Gyönyörű, — mondja elragadtatva az öreg — most még csak egy szép, meztelen nőt szeretnék látni.

— Eredeti felvétel —

Ha a férj barátnőnek fogadja a feleségét nőtartást is köteles fizetni

Budapestről jelentik:

Ebből az ügyből az a tanulság, hogy milyen komoly következményekkel jár, ha egy férj a feleségét, könnyelműen barátnőjének tekinti...

A tárgyalás most zajlott le a Pí-lászg. tanács előtt. A tárgyalás anyaga pedig: egy nőtartási kereset volt, amelyet dr. Cs. G. budapesti vállalkozó felesége indított a férje ellen.

A keresetből és a tárgyaláson elhangzott vallomásokból kiderül, hogy dr. Cs. G. két évvel eze-őt ismerkedett meg mai feleségével, a Semmering egyik legelőkelőbb hoteljében. A pesti vállalkozó már az első nap hűséges lovagja lett a szállodában időző ismert józsefvárosi bankár 19 éves lányának, aki tavaly téle az ausztriai siversenyek egyik legünnepeltebb női stárrja volt.

Az első lángoló vallomások után kiderült, hogy a szép pesti bankárkisasszony is szívesen fogadja a lovag udvarlását és mikor Csernyák megkérte a kezét, már egyenesen a szülőkhöz utasította...

Budapesten csakhamar megkötötték az eljegyzést, majd pedig meg esküdtek és repülőgépen elindultak nászutra Velencébe.

Az első velenci estét pezsgővel ünnepelték meg a fiatalok, azután pedig sietve szobájukba vonultak.

IZGALMAS NÁSZUT

Másnap Cs. dr. ifju és szerelmes feleségének legnagyobb meglepetésére kijelentette, hogy nem tudja a nászutat folytatni és utazzanak azonnal Bécsbe, ahol orvosi vizsgálat alá akarja vetni magát, miután súlyos gyomorfájdalmak vannak. Az asszony mitsem sejtve, repülőgépbe ült és aggódva indult el az osztrák fővárosba a férje által megnevezett ismert orvoshoz, — akiről egyébként kiderült, hogy mint nőgyógyász-szpecialista működik az egyik bécsi klinikán. A férj néhány percig bent maradt orvos barátjánál, majd kijött és várakozó feleségéhez fordult:

— Ha már itt vagyunk, jónak látnám, hogy te is vizsgáltasd meg magad, Isten tudja, mikor jöhetünk megint Bécsbe, én pedig más orvosban nem bízom...

Az asszony mosolyogva lépett be a nőgyógyász szobájába, mint aki nem érti ugyan férje kívánságát, de a béke és harmonia kedvéért hajlandó orvosi vizsgálatnak alávetni magát.

A vizsgálat befejeződött, férj és feleség hazatértek az egyik bécsi szállodában lévő lakásukra. Mikor a szállodaszoba ajtaja becsukódott, a férj kétnapos felesége elé lépett és az izgalomtól sápadtan a következőket mondotta:

— Kérlek, én holnap hazautazom, nem élhetünk tovább együtt.

— Amiben eddig kételkedtem, arról nőgyógyász barátom megerősített...

— Téged házasságunk előtt más férfiakhoz is fűzték kapcsolatok.

A fiatalasszony néhány pillanatig dermedten nézett férjére, azután térdre esett és könyörögni kezdett:

— Igaz! Minden szavad igaz, de könyörülj rajtam, aki halálosan szeretlek és aki ugys bevallottam volna neked ezt a fiatalkori botlásomat, ha erőm lett volna hozzá...

A férj hajthatatlan volt és csomagolt.

Az asszony kihúzta az ajtóból a kulcsot és kidobta az ablakon.

HOGY LESZ A FELESÉGBŐL A FÉRJ BARÁTNŐJE

— Addig nem engedlek el, amíg meg nem bocsátasz!

A férj rendületlenül menni akart.

— Van egy ajánlatom — mondta végül az asszony. — Hogy elkerüljük a botrányt, éljünk együtt még néhány hétig, mint barát és barát-nő. Elvégre még sem lehet, hogy háromnapi házasság után szüleim elé álljak és bejelentsem, hogy el akarsz válni tőlem? Esetleg a lak-pok is foglalkoznáknak velünk... Fogadj el barátnőnek, azt hiszem, ez ellen nem lehet kifogásod és én becsületszavamra fogadom, hogy elmúlik a három hét, önként benyújtom a válópert.

A férj kénytelen kellelten elfogadta az asszony látszólag könnyelmű ajánlatát és ettől az időtől kezdve már mint barátnőjével élt együtt a bécsi hotelben.

Két hétig tartó bécsi tartózkodás után Budapestre jöttek Cs.-ék, ahol a lány szülei elegáns, négyszobás lakást rendeztek be a fiataloknak. Mikor a pályaudvarról az asszony új lakásuk felé akarta irányítani a taxit, a férj váratlanul kilépett az autóból.

— Pardon drágám, letelt a határidő, nagyon kedves és jó voltál barátnőnek, ellenben most már add be sürgősen a válópert.

Az asszony fölényesen mosolygott és egyedül hajtatott uj lakása felé.

Azután elmúlt egy hónap, két hónap, a férj még mindig nem akart visszatérni feleségéhez. Az asszony végül is ügyvédje útján havi 250 pengő nőtartás címén beperelte férjét, aki szerinte őt hűtlenül elhagyta.

A férj a csodálkozástól alétan állott a bíróság előtt, mikor tudomására adták, hogy felesége tartásdíjat követel tőle.

— De hiszen, én megegyeztem a feleségemmel, hogy ő önként elvállal tőlem! — védekezett a férj — így tehát tartásdíjról szó sem lehet. Ha a feleségem mégis ragaszkodna ehhez, így kénytelen vagyok kijelenteni, hogy ő megtévesztett engem, miután házasságunk előtt nem mondta meg, hogy előzőleg más férfiakhoz is fűzték gyengéd kötelékeket. Feleségem egyébként ezt maga is bevallotta, mikor én rájöttem és felelősségre vontam.

Az asszony ügyvédje ezzel szemben tovább is ragaszkodott a tartásdíjhoz.

MEGBOCSÁTANI — FIZETNI

— Az igaz, hogy az asszony beismerte férje előtt, hogy őt — bár csupa tapintatból, — de megtévesztette. Ez azonban nem szolgálhat alapul, hogy a férj hűtlenül elhagyja feleségét.

Akkor kellett volna a férjnek azonnal elmennie, mikor pozitív tudomására jutottak a tények!

— Kérem, a feleségem önként barátnőmül szegődött — védekezett a meglepetéstől egyre sápadó férj.

— Éppen ez volt a baj! — válaszolta az asszony ügyvédje. — Önök a vallomás és a „felfedezés” után még két hétig házassáletet éltek, amire tanuk vannak. S miután a házasságot a felfedezés után azonnal fel kellett volna bontani, így azt kell hinni, hogy ön megbocsátott a feleségének.

Ezen az alapon a járásbíró-ság első fokon meg is ítélte az asszony követelését, — a férj azonban fellebbezett. Második fokon a törvényszék Pí-lászy tanácsa elé került az ügy, amely ugyancsak az asszonynak adott igazat, mert a férj magatartását a bíróság úgy tekinti, mint aki megbocsátotta felesége hibáját...

Minden évben többezer fiatal leány megszökik hazulról

Filmszínésznők szeretnének lenni — Alig tíz husz jut el Hollywoodba, ahol már várják őket a detektívek. — Egy fiatal milliomos leány tragédiája — Az egyik szökevény a falon keresztül behajtott egy férfi hálószobájába

Amerikában majdnem minden nap megtörténik, hogy fiatal leányok és fiúk megszöknek hazulról és Hollywood felé veszik útjukat. Ezek a fiatalok, akik megunták az iskolapadot és megszádulva a filmsztárok fényűző életétől, elhatározták, hogy a filmvárosba mennek és felcsapnak színészeknek. Legnagyobb részük azt hiszi, hogy a filmvárosban tárt karokkal várják őket és azonnal szerepet kapnak. Ezek a szökevények éppen elég gondot adnak a rendőrségnek, de legnagyobb részük még idejében visszaszakerül a szülői házba. Vannak „szerencsésebbek” is, akik kijátsszák a nyomozó detektíveket, vonatra ülnek és a filmváros felé veszik útjukat. Ezeket utközben csípi el. Évenként többezer fiatal leány szökik meg hazulról, hogy Hollywoodba menjen, de ezek közül alig tíz-husz jut el a sludiók világába.

Itt persze nem fogadják őket tárt karokkal és legfeljebb a hollywoodi detektívek veszik gondjaikba, akik aztán gondoskodnak arról, hogy haza kerüljenek.

*

Ezt a kérdést Amerikában most ismét aktuálissá tette egy tragikus esemény és lehetséges, hogy ezzel kapcsolatban a különböző hatóságok és egyesületek erélyes rendszabályokhoz fognak folyamodni.

Egy William W. Dempsey nevű yorki milliomos fakereskedő tizenöt esztendősen leánya, Doris Louise, eltűnt szüleinek lakásáról. A kétségbeesett szülők azonnal a rendőrségre siettek, ahol bejelentették leányuk eltűnését és előadták, hogy a kis Doris már hosszú idő óta arról beszélt barátnőivel, hogy filmszínésznő szeretne lenni, mert biztosra veszi, hogy a filmvárosban éppen olyan világsikert fog aratni, mint Marlene Dietrich. Háromszáz detektív nyo-

mozott a fiatal leány után, mert attól féltek, hogy a szökevény banditák kezébe került.

Huszonnégy órán keresztül folyt a hajsz, amely végül sikerrel járt. Megtalálták a kis Doris nyomát és rövidesen rábukkantak New-York nyugati részében, egy tömegszálláson. A milliomos lány ötödmagával lakott itt egy szobában.

Azonnal értesítették a kétségbeesett szülőket, akik boldogan robogtak a szökevény milliomosisasszony új lakása felé, de örömlükét azonnal kétségbeesés váltotta fel, amikor a tizenöt éves Dorist meglátták. Azonnal megvizsgáltatták egy orvossal és ennek a vizsgálatnak az alapján letartóztatták azt a két férfit, akinek a lakásán a fiatal leányt megtalálták. A férfiak mindent bevallottak.

A leány elmesélte, hogy miután megszökött hazulról, vonatra ült és New Yorkba ment, ahol egy öreg nő megszállította és elvitte őt a lakásba. Itt megismerkedett a két férfivel és másik három lánnyal. Ezek is filmszínésznők szerettek volna lenni... A férfiak kihasználták a fiatal leányok védtelen helyzetét...

*

Hasonló körülmények között tűnt el plattsburgi lakásáról egy Marie Butler nevű tizenkilenc éves leány, aki ugyancsak Hollywoodba szeretett volna jutni. Ez a leány azonban alaposabban fogott neki a szökésnek. Apja autóját telepakta bőröndökkel, élelmiszerekkel, magához vett minden pénzt, amit a háznál talált, majd a kormánykerékhez ült és megindult a filmváros felé. Ide jó néhány heti utazás után jutott volna, ha mindjárt útjának elején egy kis baleset nem történik vele. Alig, hogy elindult hazulról, a szomszéd városban szembetalálta magát egy

másik autóval, amit egy részeg ember vezetett. Marie Butler, hogy a részeg ember autójával való összeütközést kikerülje, kocsiját az egyik ház falának vezette, mely oly gyenge volt, hogy Marie egy pillanat alatt autóstól egy Walter Lyon nevű férfinak a hálószobájában találta magát.

A férfi éppen az igazak álmát aludta, amikor a leány a falon keresztül az ágya elé autózott...

A nyomozás megindult és így derült ki, hogy Marie Butler miért kocsikázott el hazulról. Természetesen, hogy azonnal hazavitték. Az a legérdekesebb, hogy a szülők még mitsem tudtak leányuk szökéséről és csak akkor tudták meg, hogy Marie Hollywood felé vette útját, amikor a detektívek az alaposan megrongált autóval együtt hazahozták...

Baudelaire naplójából

A kitaró kéjérzetében van valami az angyalból és valami a tulajdonosból. Izgalom és kegyetlenség. Sőt még függetlenek is a nemiségtől, a szépségtől és az állatiasságtól.

*

Mi, a nőket az idegenszerűségüknek hozzánk való viszonylata miatt szeretjük. Intelligens nőt szeretni: pederasztia-élvezet. Ezért van, hogy a bestialitás a pederasztia következménye.

*

A soványság sokkal meztelenebb, sokkal szemérmetlenebb mint az ellenkezője.

*

Az állatvilágból vett temérdek becéző szó a szerelem borzalmas oldalát mutatja. Vajjon a ördögöknek nem állatformájuk van-e? Cázotte tevéje: teve, ördög és aszszony egy személyben.

Férfi gyengeségnél

orvosság nélkül, egy szenzációs gummi készülékkel, mely meghagyja a himesszót a maga meztelenségében és jelenlétét észre sem vesszük. Kimerítő és rajzokkal felszerelt szakorvosi ismertetőt 30 lei román vagy bármely más állam ilyen értékű postabélyeg ellenében azonnal és diszkrétan küld: **Gummi Export Budapest** Nép-színház-u. 13/I. Ezen cikk szállítása nem esik vámolás alá és ellenértéke minden államban megjelölt helyen fizethető. Gyártunk: Arcrácokat eltüntető egész és fél gummi maszkokat, mű melleket, férfi-műtagot és minden létező különlegességet

Éjféli ölelés

— Irta : Jazman Jazardin —

A ködből egy vitéz lépett elő őszi estén, az erdőszélén. Aranyból, fellegből és szellőből látszott megalkotva lenni a vitéz, midőn az erdőből megindult. Csak, midőn a szabad országuatra ért, akkor lett valósággá. Nagy csizmája, tollas kalapja és rövid, buggyos zekéje, amelynek bársonya apró virágokkal volt teleszórva. Rövidre nyírott fekete szakállja volt, felfelé borzolt bajusza, a szája bizonyosan élvetegés piros volt egykor, a szeme kerek, mozdulatlan és sötét, mintha valamely régi képről lopta volna. A hold akkor bujt ki az erdő felett, bánatos, halotti rongyokhoz hasonló fellegei közt.

A vitéz hosszú lépésekkel megindult a falu felé. A faluhoz érve, a kutyák ugyancsak vonítottak mindenfelől az alacsony kerítések mögül. A vitéz valamit mondott a kutyáknak és azok nyomban elhallgattak. A hold a láthatárról sápadt tekintettel kísérte a vitéz lépteit, amelyek a falu közepén álló uriház felé vittek...

Régi ház volt ez. Jelenleg egy özvegyasszony lakott benne, bizonyos Tamásiné...

Késő őszi éjszaka volt. Az udvaron a lombja vesztett vén fák álldogáltak, hogy minden ok nélkül felnyögjenek, összesugjanak, mintha ezt az éjt választották volna panaszaik elmondására.

Az özvegyasszony sem aludt ezen az éjszakán. Az ebédülőben ült és naplóját irogatta.

— Nem érnek a mai férfiak egy hajítófát! — írta éppen, amikor az ajtó felnyílt és a ködlovag lépett a szobába.

Tamásiné hatalmas, megtermett asszony volt. Koránt sem ijedt meg az éjféli látogatótól. Az asztalfiókból előhúzta a revolvért.

— Nem ismerst meg, Katalin? Én vagyok Nachtvogel Gregor, a Tamásiak ősapja.

— Az ördög vigye kigyelmedet, bizony rám ijesztett. Hisz mindjárt megismerhettem volna. Odaát függ a képmása a szomszéd szobában.

Az özvegyasszony szenvedélyes fekete szemével tetőtől talpig végig nézett az ősapán.

A családnak több kísértete volt,

akik szívesen felkeresték az ócska házat, hogy a magányos asszonyt ijesztgessék. Tamásiné csaknem havonként, rendszeren holdtöltekor, találkozott a folyosón, vagy a szobában egy-egy kósza kísértettel. Fejüket kezükben vivő daliák, panaszos elfátyolozott fejű asszonyok, vörösruhás barátok gyakran keresztezték az özvegy éjszakai lépteit.

— Foglaljon helvet, nagyuram. Én mindig tisztelem kegyelmedet, mert olyan szép bajusza van, — felelte hízkelve az özvegy. Manapság már nincsenek valamire való férfiak. Hajítófát sem érnek.

— Van benne valami, lányom. De hát minek is törődsz te folyton a férfiakkal? Lehetne már egyéb gondod is.

— Nem vagyok ám én olyan idős, — felelt negédesen Tamásiné és a szemében két kis lámpás gyuladt fel, amint erősen a kísértet arcába nézett.

— Hiszen nem is azért mondom, — dörmögte a másvilági ember, — az igazi asszonyféle sohasem öregszik meg. Csak hogy az történt, hogy elhalt urad, a vénséges Tamási, panasszal fordult hozzám azon a helyen, ahol most lakunk. Felpiszkáltak, nyugalmamban megzavartak és addig ültek a nyakamon, amíg hát eljöttem hozzád, hogy megintselek elég legyen már a férfiaktól. Szégyenszemre még igaza lesz a világnak, hogy már a disznópásztornak sem kellesz.

Tamásínének villámlott a szeme.

— Ne féltsen engem az a vén Tamási. Hisz ott függ olajképe a hálószobámban. Nézi eleget, amikor velkőzöm, amikor öltözöm... tetszem neki... látom a képén...

A tulvilágról jött lovag a fejét csóválta.

— Nem jó az embernek megöregedni. Lám, engem agyonütöttek elég fiatalon, még pedig egy leánynál, amint öleltem...

— Mindig tisztelem kegyelmedet, aki sohasem üldözte el melőlem a férfiakat, mint az uram, meg a többi atyafiak. Alighogy ideszokott egyik-másik férfi, alighogy megmelegedett a szíve a szegény mindenkitől elhagyott öz-

vegyasszony iránt, már jött éjnek éjszakáján az uram, láncokat csörgetett, a butorokat taszigálta, a padlásról a pincébe szaladt, csapkodta az ajtókat és felborította a vizeskancsót. Akármilyen puha ágyat vetettem, abba mindig vasszőget dugott, akár hogyan igyekeztem a vőlegényem kedvében járni, jöttek éjnek éjszakáján a többi atyafiak és a lábánál fogva húztak ki a meleg ágyból a vendéget, aki itt megszállt. Veszelt hír kerekedett a háznak, a parasztok keresztet vetnek a kapum előtt, a fuvaros gyorsabb haladásra ösztökéli a lovát és ha megyei urak szállnak ki a faluba, szívesebben hálnak meg a bírónál, mint nálam. Itt, mondják, nem tudnak aludni.

— Hallgattam ideig haszontalan fecsegésedet, leányom, de most már elég legyen, — pattogott haragosan Gregor ősatya. — Majd én megmondom neked, hogy mi baj van ennél a háznál. Igaz, hogy sokszor nézel a tükörbe, de azért még sem látod meg magad. Az arcod festékes, a szemed a láztól csillog és nem az ifjúságtól. A nyakadon ráncok vannak, amelyeket a ruhával el kell takarni. A hajadban ma holnap több lesz a fehér szál, mint a fekete. Csak a derekad karcsu, mert hiszen fűzőben alszol. Mit akarsz még mindig a férfiaktól? Sohasem tanuljátok meg ti asszonyok, hogy jön idő, amikor minden kendőzés hiábavaló. A férfiak megfutamodnak az elvirult nőtől, mint valami rossz szagtól. A belpoklos az országuaton hamarabb kap alamizsnát, mint szeretőt az öregasszony. Sohasem voltam a jónak elrontója, hogy széplevő udvarlói nem a házi kísértetek láncsörgetése elől menekültek el innen, hanem elmentek, amikor nyakadon megbontottad a ruhát és hervadt kebleid kibontakoztak. A szép szavak, kezeknek ügyeskedő simogatása és a lábaknak titkos játéka csak rövid ideig pótolja a vállak, keblek és egyebek hiányát. A kéz és láb él legtovább.

A legvénebb asszonynak is tud puha lenni a keze, de mit ér már az? A női kéz ügyességére csak a nagyon öreg emberek számíta-

nak. Azokat kell dörzsölgetni, ápolgatni, mint a virágszálat dédelgetni. Édes leányom Katalin, hagyj te már békét a férfiaknak. A dédanyád ebben a korban már csak az unokájával táncolt, mert annak muszáj volt vele. Kár, hogy neked nincs unokád.

Az özvegy gúnyosan nevetgélt, míg a másvilági vendég így beszélt, végül egészen közel hajolt az ősapához:

— Igaz, hogy a kegyelmed köntösének sirboltszaga van, de leküzdöttem undorodásomat. Kérem, ha már megszidott, most csókoljon és öleljen meg, ne váljunk el egymástól haraggal.

A messziről jött férfiú a kérésen először megütközött, de nem sok ideje maradt a gondolkodásra, mert az özvegy gyorsan átkarolta a nyakát.

— Mondtam, hogy mindig tetstszett nekem kegyelmed. Régen, egész életemben vártam erre a percre, hogy kegyelmedett a karjaimba zárhassam. Aztán meg, a családban a férfiak mind nyolcvan esztendőskorukban jöttek a világra. Százesztendővel házasodtak. Én meg fiatal, híres leány voltam. Egész életemben egyebet sem tettem, mint a tüzet oltoztam a véremlben. Jeges dézsa állott az ágyam mellett, abba nyujtogattam a lábamat éjnek-éjszakaiján. Ha lóháton jött egy szép dalia, csak akkor mertem reáemelni a szemem, amikor már tova nyargalt. Csak vén barátomhoz jártam gyónni és a doktornak sohasem mutattam meg a mellemet. Jó voltam, derék voltam, pedig az uram kétszázesztendőskor volt mellettem. Már most mondja meg kegyelmed: Özvegyasszony koromban sem éljem a világomat?

Erősen megszorította a másvilági férfi... nyakát és nagy fekete szemével csábosan nézett a hideg, kihűlt szemekbe.

— Már érzem, közeleg az idő, amikor menni kell innen, mert nem kapok szállást odaát! — Próbált szökni Gregor.

— El lakhatik nálam, tágas az én házam, puha az én ágyam, meleg az én két karom.

— De a kötelesség, lányom...

— A kötelesség, hogy itt maradjon vigasztalására egy szegény özvegyasszonynak, a nagy család utolsó sarjadékának. A férfiak mind elhullottak körülöttem, itt maradtam, mint késő őszszel a megszedett fa, amelynek

az ormán még akad néhány gyümölcs. Eppen a legédesebbek. Ezeket a gyümölcsöket szakítsa le kegyelmed, mert kegyelmedet illeti, mint a család ősapját. A vándornépeknél régi szokás, hogy a pártában maradt lányokat, özvegyasszonyokat a család férfitagjai vigasztalják, a sok mindenre ráérő öregek.

— Mennem kell, — felelt a másvilági ember s megrázkodott.

Odakünn a kakasok kezdtek kukorékolni

— De bizony nem ereszttem el kegyelmedet, ha már egyszer eljött hozzám. Legalább nézze meg a házam, az ágyasházam, ahol magamban szenvedek, epekedek, bánkodom és sirdogálok.

— Mennem kell, — ismételte az ősapa.

De az asszony karon fogta és a szomszéd szobába vezette...

A házban rövidesen rá nagy láрма, csörömpölés keletkezett. A butorok sorban megmozdultak, régi képek lehullottak a falakról és megvadult, dühös kísértetek száguldoztak a padlástól a pincéig. Egy kis gyermek sirt a faluban, öregember öklöndözött, régen halott asszony sikongott, mint az éji madár a háztetőn.

Özvegy Tamásiné, mikor reggel felébredt, egy marék homokot talált a párnája alatt...

— Ejnye, de bolond álom volt az éjszaka, — mormogta és elgondolkozott.

Manikűr

Egy férfi szerelmei

— Regény —

(10)

— Köszönöm! Ne fáradjon, — mondta Meta, — ezt majd elvégzi azután a háziasszonyom, ha elmentem.

— Hát mikor megy el?

— Na, ugy kilenc, tizkor. Az utcára sohasem megyek. Mint bárholgynék, nincs erre szükségem.

Annyit már tudtam, hogy megértsem, hogy a jobb fajta prostituáltak közé tartozik. Kíváncsian a történetére, egy széket toltam oda az ágyhoz. Csak most láttam milyen hervadt, milyen kiélt volt már ez a fiatal teremtes.

Valamit kiolvashatott kutató pillantásaimból, mert elpirult és elsimította arcából hajának lecsüngő fürtjeit.

— Nem valami szépen nézek most ki, — vélte közben mentegőzve, — de ugy fáj a fejem.

— Azt elhiszem, — nevettem.

— Ah... maga azt hiszi, hogy a vidéki bácsi miatt? Ugyan... az még jobban be volt rugva, mint én... nekem kellett beültetnem a kocsiba. De egy százast mégis ajándékozott nekem.

— Ajándékozott? Ezt ugyan könnyen kereste.

— A százast, igen! De sokszor keservesen meg kell érte dolgozni, ezt mondhatom magának, Grunert ur. A magunkfajta sok mindenben keresztlül megy.

— Miken? Érdeklődve huzód-tam még közelemb.

— Ah, azt nem is lehet így elmondani... Olyan dísznók vannak a férfiak között. És ezek azt hiszik, hogy mi is olyan állatok vagyunk, mint ők.

— Mesélje el, Meta kisasz-szony!

Még mindig álmos szemeiből oldalról pillantott rám.

— Hoztál nekem valamit?

Halálos zavarba jöttem. Nem, erre nem gondoltam. De kivettem egy huszmárkást a zsebemből és a kezébe nyomtam.

— Ez tulajdonképpen csak fele a taxámnak, — magyarázta leereszkedően, — de a régi barátság kedvéért ennyiért is megteszem. Velközz le és gyere ide az ágyba!

Erre azonban nem volt semmi kedvem. Ahogy kinyújtotta felém

a kezét, láttam, hogy milyen so-vány, milyen ernyedő és puha volt már fiatal melle. És egy ilyen személynek ajándékoznak a férfiak százásokat, éjszakákat dorbézol-nak át velük! Az üde, egészsé-ges Luciere gondoltam, aki egy szolgálóhoz megy férjhez. A fel-séges Mathildere, aki pestises be-teg szobákban pazarolta el szép-ségét. Ezt akkor nem értettem meg és őszintén szólva, később sem. Elöttem mindig talány volt, ha elegáns szellemes férfiakat lát-tam, akiknek szép feleségük volt és mégis ilyen elhervadt, közön-séges kéj nőkkel adták össze ma-gukat. Hát tényleg csak a közön-ségesség az, ami ingerli és csábítja őket?

Elutasítottam tehát.

— Maga fáradt, — mondtam.

— Inkább mesélje el nekem, ho-gyan... hogyan... na... hogyan került erre a pályára.

— Ah... itt nincs sok mesélni való... én tulajdonképpen már tizenkét éves koromban pénzt kerestem... sok pénzt...

— Sok pénzt? Hogyan?

Még elég jól emlékeztem a piszkos kis tízéves leánykölyökre, akinek akkoriban felemeltem a szoknyáját a portáspáholyban. Hogy valaki ezért az élvezetért sok pénzt fizethetett, homályosnak tűnt fel előttem.

Még egy nagyot ásitott, eldugta a pénzt a párnája alá és kezdte:

— Tudja... a negyedik emele-ten lakott nálunk a Bahn asz-szony... nem, maga nem ismerte. Ennek mindig olyan üzletei vol-tak... Apus sokszor mondta, hogy egyik lábával folyton a börtönben van. Na, egy napon b. robogott hozzánk, mikor apus és én ép-pen vacsoránál ültünk és nagy vitalkozásba kezdett apussal. Köz-ben mindaketten folyton felém pislogtak, de én úgy tettem, mintha semmi közöm sem volna az egész dologhoz. De azért he-gyezttem a füleimet, azt elhiheti, Grunert ur. Egyszer azt mondja apus egész hangosan: „Nem, Bahnné, ezt nem teszem... ez közönséges dolog. Ha még egy idegen leány volna, de a saját lányomat egy ilyen vén kecské-nek...”. A Bahn azonban nem

hagyta békében, bele beszélt a hasába, mignem apus igv. szolt: „Igen és ha kiderül?” „Nem de-rülhet ki semmi” — nyugtatta meg a Bahn — „annak az ember-nek annyi pénze van, mint a köles, az mindenkit el tud némi-tani.” Láttam, hogy apus mélyen felsóhajt és bólintott. Na, aztán odajött hozzám az a jófirma, a Bahn és... egyenesen a szok-nyám alá nyul. Csaknem szé-gyelni kezdtem magam apus előtt. Aztán kiabál: „Nohát ilyesmit, Schmidtke ur, a maga lánya is jó pipa, hiszen ez már régen nem szüz”. Apus odajön hozzám és leken egy pár pofont, hogy az eget is bőgőnek néztem. „Ilyen egy szemét, ilyen egy dög — ordított — kívül hemperegtél együtt? Most elrontottad nekünk ezt a jó üzletet.” Bőgni kezdtem, de a Bahn így szolt: „Hagyja csak, Schmidtke ur, ez nem tesz semmit. Öltöztesse csak fel hol-nap csinosan a kis taknyost — a többit bizza rám.” Richtig, más-nap fel kellett vennem a vásár-napi ruhámat, tetőtől talpig meg kellett mosdanom és aztán jött az öreg Bahn, hogy magával vigyen. Mielőtt elmentünk volna, le kellett feküdnöm a díványra és a Bahn felhajtotta a szoknyámat és bekent valami kenőccsel, tudod. Ez viszketet, hogy kiabálnom kellett. De az öregasszony azt mon-dta, hogy ez jó, most megint olyan vagyok, mint egy szüzlány. Erre neveltünk és apus, aki ott állt mellettünk, tréfásan meglegyintette az arcomat és azt mondta: csi-náld jól a dolgodat, Meta.

— Hogyan, a papája végignézte, miközben az a nő bekente?

— Igen és hozzá még milyen szemeket meresztett. Mintha csak rögtön rám akarta volna vetni magát.

— Na... és ezt később soha-sem tette meg?

— Istenem... néhányszor meg-fogdosott egy kicsit, csak ugy tréfából... de azt nem csinálta soha. Mikor aztán én kezdtem pénzt haza hordani, mindig el-ment valami nőhöz, aki a Frö-benstrassen lakott.

(Folyt. köv.)

Hirdetés az üzlet lelke!

Olvassa át figyelmesen hirdetési tarifánkat

Szalag 1 cm. magas, egyszeri megjelenés 60 Lei

2-hasábos, 2 cm. ára 80 Lei

1 has. 1 cm. ára 20 Lei

1 has. 2 cm. 40 Lei

2 hasábos, 1 cm. ára 40 Lei

Mindegyik hirdetéshez ingyen adunk egy-egy számot.

1 has. 3 cm. 60 Lei

Hirdessen lapunkban, mert ezt
az ujságot Europa összes
államaiban olvassák!

Ez a hely 2 hasáb 8 cm. egyszeri megjelenés 320 Lei

1 has. 4 cm. 80 Lei

Szalag 3 cm. magas
ára 180 Lei

Néhány próbahirdetés meggyőzi
Önt, hogy ez a legjobb hetilap!

Tőkéjét jól helyezi el, ha célszerű lapban hirdet.
Ennek a lapnak fő előnye, hogy elolvasás után nem
dobják el, hanem megőrzik. Így a hirdetés állandóan
szem előtt van.

Ez a hely 1 hasáb 9 cm.
magas és ára 180 Lei

Ez a hely 2 hasáb 9 cm. magas, ára 360 Lei

„DACIA“ kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

**Esténként zene, szolid, polgári
árak!**

Tuvicsák kalapszalón,

Timișoara, II. Háromkirály u. 1. (Duschnitz mellett)

Üzlet áthelyezés miatt az összes lavaszi kalapuj-
donságok mélyen leszállított árak mellett. Leg-
ujabb párisi modellek! Tekintse meg üzletemet
vételkényszer nélkül. Alakítások és javítások,
soron kívül. (40)

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász

Timișoara, Belváros, Rezső-utca

Elsőrangú viz és vasondolás

Férfi és női manikűr

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara, Belváros, Mercu-
utca 6.

Hajvágás hölgyek számára is

Röpirat a szerelemről

Ily cím alatt jelenik meg február hónapban
egy rendkívüli érdekes és nagy gonddal ösz-
szeválogatott füzet, mely megdöbbentő
őszinteséggel és főleg merész, ujszerű hang-
jával sok oly érdekes dolgot mond el a
szerelemről és a szexuális életéről, amiről az
emberek ugyan nem igen szoktak beszélni,
de szívesen meghallgatják.

Tipografia „Union“, Lugoj, Sfr. Bisericii 16